

www.galarna.si

Susanna Kearsley: *The Winter Sea*

Prevod: Sabina Imamović

Copyright © 2010, 2008 by Susanna Kearsley

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2015

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Ilustracija na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111-3

KEARSLEY, Susanna

Zimsko morje / Susanna Kearsley ; prevod Sabina Imamović. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2015

500 izv. - Prevod dela: *The Winter Sea*

ISBN 978-961-6958-92-9 (broš.)

COBISS.SI-ID 83427329

Susanna Kearsley

Zimsko morje

Prevod:

Sabina Imamović

Mojemu očetu

*Nekoč si me prosil, naj napišem zgodbo,
ki bi ti bila tako všeč kot Mariana, zato ...*

*Za vse, kar si mi nudil,
in za vse, kar sem s tvojo pomočjo postala,
ti posvečam to knjigo.
Z ljubeznijo.*

ZIMSKO MORJE

Pridi domov! Leto te je postaralo;
pusti sive skale in tesno v plet
ovij telo,
saj noč je hladna spet.

Pridi domov! Tvojega klica slišal ne bo;
nobenega znaka zate ni, le butanje
plime ob brežino,
pečine sloka senca in galebov stopinje
vtisnjene v sipino
in gole veje in morska trava razkropljene
pod lunino bledino.

Pridi domov! Tvojega klica slišal ne bo;
le nočni veter ti odgovori,
ko spušča se vzdolž obale.
In na veke dni
zgolj morskih školjk
na sivih skalah žvenketanje
in morskih pen zvonov
v Severnem morju cingljanje.

E. J. Pratt, *Na obali*

Prvo poglavje

To ni bilo naključje. Nič od tega ni bilo zgolj naključje.

Tega sem se zavedela kasneje. Čeprav je bilo spoznanje zame težko doumljivo, saj sem od nekdanj trdno verjela v lastno voljo. Moje življenje je to potrjevalo. Izbrala sem določene poti, ki so se vse nekje končale, in vsako manjšo oviro, na katero sem naletela, sem preprosto pripisala svoji slabi presoji namesto smoli. Če bi morala v kaj verjeti, bi verjela v junaško zveneče stihe pesnika Williama Henleyja: *Sem gospodar svoje usode in kapitan svoje duše.*

Tako mi tistega zimskega jutra, ko se je vse začelo in ko sem prvič najela avto in se odpravila severno od

Aberdeena, niti na misel ni padlo, da je volan prevzela neka druga roka.

Iskreno sem verjela, da sem se čisto sama odločila zaviti z glavne na manjšo cesto, ki je vodila ob obali. Morda to ni bila najpametnejša odločitev glede na sneg ob cesti, za katerega so mi zagotavljali, da naj bi bil najobilnejši v zadnjih štiridesetih letih na Škotskem, in me opozarjali, da si lahko obetam meteže in zastoje. Previdnost in zavedanje, da sledim urniku, bi me morala prepričati, naj ostanem na obljudeni glavni cesti, a odvrnil me je mali znak, na katerem je pisalo *Obalna pot*.

Oče mi je vedno govoril, da imam morje v krvi. Odraščala sem ob morju, na obalah Nove Škotske, in nisem se mogla upreti njegovim sirenskimi glasovom. Ko se je glavna cesta iz Aberdeena usmerila v notranjost dežele, sem se zato usmerila desno na obalno cesto.

Ne vem, koliko časa sem se že vozila, ko sem zagledala ruševine gradu na pečinah, črto nazobčane teme ob nebu, polnem oblakov. Že prvi pogled nanj me je prevzel. Nekoliko sem pospešila v upanju, da bom čim prej pri njem, in sploh nisem bila pozorna na množico hiš, mimo katerih sem peljala. Razočarana sem bila, ko se je pot ponovno naglo zasukala stran

od gradu. Potem pa je za goščo dreves cesta znova zavila nazaj in prikazala se je dolga temna ruševina, tik za zametenimi polji, ki so se nevarno raztezala med robom pečine in cesto.

Spredaj sem videla parkirišče, majhno ploščad s hlodi, ki so razmejevali parkirna mesta. Čisto nagonsko sem zapeljala nanjo in ustavila.

Nikjer ni bilo nikogar. Nič čudnega. Bilo je še jutro in dan je bil hladen in vetroven. Nobenega razloga ni bilo za ustavljanje, razen če bi se kdo želel sprehoditi do ruševin. In glede na edino pot, ki je vodila do njih, na zamrznjeno podeželsko cesto, prekrito s snegom, ki bi mi segel nad koleni, se mi je zdelo, da se tistega dne tam ne bo ustavilo veliko ljudi.

Tudi jaz se ne bi smela ustavljati. Ni bilo časa za to. Najkasneje ob enih bi morala biti v Peterheadu. A nekaj mi je govorilo, da moram izvedeti, kje natanko se nahajam, zato sem v roke vzela zemljevid.

Zadnjih pet mesecev sem preživela v Franciji. Tam sem si tudi kupila zemljevid, ki je bil nedvomno osiromašen, saj je bil bolj kot na mestih in ruševinah poudarek na cestah in avtocestah. Tako zelo sem iskala vijugasto obalno črto in poskušala razpoznati imena v drobnem tisku, da sploh nisem opazila moškega, dokler ni bil že mimo mene. Hodil je počasi, z rokami

v žepih, ob nogi pa mu je hodil španjel z blatnimi tacami.

Bil je nenavaden kraj za sprehajalca. Cesta je bila polna avtomobilov, zaradi snega ob njej ni bilo veliko prostora za hojo, a nisem se spraševala, kaj je počel tam. Če sem že imela možnost izbire med človekom in zemljevidom, sem se vedno raje odločila za človeka. Skobacala sem se naprej z zemljevidom v roki in odprla vrata avtomobila. Slan veter z morja, ki je zavel prek polja, je bil močnejši, kot sem si mislila. Vzel mi je sapo. Morala sem znova poskusiti. »Oprostite ...«

Mislím, da me je najprej slišal španjel. Obrnil se je, takoj zatem pa se je obrnil še moški. Ko me je zagledal, je stopil korak nazaj. Bil je mlajši, kot sem pričakovala. Nič kaj dosti starejši ni bil od mene, morda nekje sredi tridesetih let. Imel je temne lase, nekoliko razmršene od vetra, in pristriženo temno brado, s katero je bil podoben piratu. Hodil je elegantno in samozavestno. Vprašal me je: »Vam lahko kako pomagam?«

»Mi lahko pokažete, kje sem?« Pomolila sem mu zemljevid.

Prišel je okoli avta in zaprl pot vetru. Stopil je zraven mene in sklonil glavo nad skico obale. »Tukaj,« je dejal in pokazal na rt brez imena. »Cruden Bay. Kam

pa ste namenjeni?» Rahlo je nagnil glavo in opazila sem, da so bile njegove oči vse prej kot piratske. Bile so svetlo sive barve in prijazne kot njegov glas s prijetnim valovitim ritmom severne Škotske.

Odgovorila sem: »Na sever grem, v Peterhead.«

»No, to pa ne bo nobena težava.« Pokazal mi je mesto na zemljevidu. »Ni daleč. Nadaljujte po tej cesti, ki vas bo pripeljala naravnost v Peterhead.« Pes ob njegovem kolenu je žalostno zavzdihnil in pogledal dol. »Sekundo. Kaj ne vidiš, da se pogovarjam?«

Nasmehnila sem se. »Kako mu je ime?«

»Angus.«

Nagnila sem se in počohala psa po visečih ušesih, oškropljenih od blata. »Pozdravljen, Angus. Si tekel?«

»Da, ves dan bi lahko tekel. Ne more biti pri miru.«

Tako kot njegov gospodar, sem pomislila. Moški je izžareval energijo in nemir. Dovolj sem ga zadrževala. »Potem pa vaju ne bom več zadrževala,« sem dejala in se vzravnala. »Hvala za pomoč.«

»Malenkost,« mi je zagotovil ter se obrnil in odkorakal za španjelom, ki je že veselo stekel naprej.

Pred njima se je razprostirala utrjena pot, ki je vodila proti morju. Na koncu poti so stale ruševine mogočnega pokončnega gradu, ki je brez strehe rezal v begajoče oblake. Ko sem pogledala vanj, sem začutila

nenadno silo, ki me je zadrževala in prepričevala, naj pustim avto tam in sledim moškemu in psu ter prisluhnem bučanju morja ob okrušenih zidovih.

A morala sem držati obljubo.

Tako sem se z odporom vrnila v najeti avto, obrnila ključ in jo mahnila proti severu.

»Z mislimi si drugje.« Janin glas me je obtožujoče, a nežno prebudil iz razmišljanja.

Sedeli sva v zgornji spalnici njene hiše v Peterheadu. Soba je bila oblečena v tapete, na katerih so bile drobne vrstice rožnih popkov, in varno oddaljena od direndaja v spodnjem nadstropju. Zdramila sem se in se nasmejala. »Nisem, jaz ...«

»Carolyn McClelland,« me je naslovila s polnim imenom, kot je to storila vsakič, kadar me je ujela na laži. »Skoraj sedem let sem že tvoja agentka. Ne moreš me pretentati. Razmišljaš o knjigi?« Imela je predirne oči. »Ne bi te smela zvleči sem, medtem ko pišeš, kajne?«

»Ne bodi smešna. Obstajajo pomembnejše stvari, kot je pisanje,« sem dejala. In da bi to potrdila, sem se

nagnila naprej in znova pogledala dojenčka, ki je zavit v odejo spal v njenem naročju. »Res je lep.«

»Kajneda?« Ponosno je sledila mojemu pogledu. »Alanova mama pravi, da je prav tak, kot je bil Alan.«

Tega nisem opazila. »Mislim, da je bolj podoben tebi. Samo poglej njegove lase.«

»Oh, prav res, lasje. Ubogi deček,« je rekla in pobožala svetle, bakreno zlate lase na mali glavicici. »Res sem upala, da mu bo s tem prizaneseno. Pegast bo, veš.«

»Pegice so videti prav luštno na majhnih dečkih.«

»Že res, ampak glej, da mu prideš to povedat, ko bo star šestnajst let in me bo preklinjal.«

»No, vsaj zaradi imena ti ne bo mogel zameriti,« sem rekla. »Jack je lepo, pravo moško ime.«

»Odločitev iz obupa. Hotela sem mu dati bolj škotsko ime, ampak Alan je bil tako uporen. Vsakič, ko sem predlagala kakšno ime, je rekel: ‚Ne, tako je bilo ime našemu psu,‘ in to je bilo to. Iskreno, Carrie, zbala sem se že, da ga bomo krstili za Ramsayja.«

Ampak ga seveda niso. Jane in Alan sta vedno našla rešitev in malemu Jacku Ramsayju je danes uspelo priti v cerkev, tako kot je meni, njegovi botri, uspelo priti pravočasno na njegov krst. To, da mi je uspelo priti samo zato, ker sem prekoračila čisto vse omejitve

hitrosti od zadnjega postanka v Cruden Bayu do sem, je na dojenčka pustilo tako velik vtis, da je v trenutku, ko me je zagledal, zazehal in trdno zaspal. Zbudil se ni niti, ko ga je duhovnik polil z vodo po glavi.

»Je vedno tako miren?« sem vprašala, ko sem ga pogledala.

»Si ne bi mislila, da imam jaz lahko mirnega dojenčka, kajne?« Jane me je dražila z očmi, saj se je dobro poznala. Ni bila ravno najmirnejša oseba. Bila je odločna, zagnana in močna oseba. In tako zelo živahna, da sem se ob njej počutila nekako brezbarvno. In utrujeno. Nisem je mogla dohajati.

Dejstvo, da sem božič in silvestrovo preživela v postelji zaradi virusov in da še zdaj, teden dni kasneje, nisem bila pri najboljših močeh, tudi ne pomaga najbolj. Ampak tudi takrat, kadar sem bila odličnega zdravja, je imela Jane vedno veliko več energije kot jaz.

Zato sva tudi tako dobro funkcionirali skupaj. Zato sem jo izbrala. Sama z založniki nisem znala shajati, čisto prehitro sem jim popustila. Nisem prenašala konfliktov, zato sem se navadila, da vse prepustim Jane, ki bije bitke zame. In zato se pri enaintridesetih lahko pohvalim s štirimi knjižnimi

uspešnicami in svobodo, ki mi omogoča, da živim, kjerkoli in kakorkoli si zaželim.

»Kakšna je hiša v Franciji?« me je vprašala in se kot vedno neizogibno vrnila k mojemu delu. »Še vedno stanuješ v Saint-Germain-en-Laye?«

»V redu je, hvala. Da, še vedno sem tam. Tam lahko zbiram vse podrobnosti. Tamkajšnji dvorec je ključen za roman. Tam se tudi odvija večji del zgodbe.« Dvorec Saint-Germain je bil darilo francoskega kralja škotskim kraljem iz rodbine Stuart v prvih letih njihovega izgnanstva. Od tam sta dva kralja Jakoba zapored, skupaj s škotskimi plemiči, zasnovala tri neuspele vstaje. Moja zgodba naj bi pripovedovala o Nathanielu Hooku, Ircu iz Saint-Germaina, ki se mi je zdel popoln junak za moj roman.

Rodil se je leta 1664, leto pred kugo in le štiri leta po tem, ko je kralj Karel II zopet zavladal angleškemu prestolu. Po smrti kralja Karla, ko je prestol zavzel njegov katoliški brat Jakob, je Hooke sprožil oboroženo vstajo. Kasneje je Hooke zamenjal strani in protestantsko vero zamenjal za katoliško ter postal eden od gorečih privržencev kralja Jakoba. A zaman. Anglija je bila dežela protestantov in noben kralj, ki se je oklical za katolika, se ni mogel obdržati na

prestolu. Jakobovo oblast sta izpodbijala celo njegova lastna hči Marija in njen mož Viljem Oranski. Slednje je pomenilo vojno.

Nathaniel Hooke se je znašel v središču dogajanja. Boril se je na strani kralja Jakoba na Škotskem in bil zajet kot vohun. Zadrževali so ga ujetega v strahoviti utrdbi Tower of London. Po izpustitvi je nemudoma v roke ponovno vzel meč in se vrnil v boj. Ko so bile vse bitke končane in sta Viljem in Marija trdno sedela na prestolu, Jakob pa je pobegnil v izgnanstvo, mu je Hooke sledil v Francijo.

A poraza ni priznal. Namesto tega je vložil ves svoj trud v to, da je prepričal svojo okolico, da bi z dobro načrtovanim skupnim napadom francoskega kralja in Škotov lahko vrnil izgnane Stuarte na njihov zakoniti prestol.

Skoraj bi jim uspelo.

Zgodovina se je še leta po Hooku spominjala tragične romance o bitki pri Cullodnu in lepega princa Charlesa Edwarda. A trenutek, ko so bili privrženci kralja Jakoba in rodbine Stuart najbližje uresničitvi svojega namena, se ni zgodil tiste hladne zime pri Cullodnu. Ne, to se je zgodilo spomladi leta 1708, ko se je, po Hookovi zamisli, ladjevje s francoskimi in škotskimi vojaki zasidrilo ob obali Škotske, v rečnem

ustju Firth of Forth. Na krovu admiralske ladje je bil visok dvajsetleten Jakob Stuart, ne tisti Jakob, ki je pobegnil iz Anglije, temveč njegov sin, ki so ga mnogi na Škotskem, in tudi v Angliji, priznavali kot svojega pravega kralja. Na obali sta ga nestrpnost čakali združeni vojski Škotskega višavja in zvestih škotskih plemičev, da ga pozdravita in usmerita svoje sile v oslABLJENE vojske na jugu.

Dolgi meseci skrbnih priprav in tajnih načrtov so se uresničevali in trenutek, ko bi Stuart ponovno prevzel angleški prestol, se je zdel čisto blizu.

Kako se je ta velika pustolovščina izjalovila in zakaj, ostaja ena najbolj očarljivih zgodb tistega obdobja. Zgodba o spletkarstvu in izdajstvu, ki so jo vse strani poskušale prikriti in zakopati z zasego dokumentov, uničenjem dopisovanj, širjenjem govoric in lažnih informacij, ki so še do dandanašnjega dne veljale za dejstva.

Večino podrobnosti, ki so se obdržale, je zabeležil Nathaniel Hooke.

Ta moški mi je bil všeč. Brala sem njegova pisma in hodila po dvorinah dvorca Saint-Germain-en-Laye, po katerih je hodil on. Poznala sem podrobnosti o njegovem zakonu in o njegovih otrocih ter o njegovem dokaj dolgem življenju in njegovi smrti. Zato me je

jezilo, da sem se po petih dolgih mesecih pisanja še vedno borila s stranmi svojega romana, lik Hooka pa kar ni in ni hotel oživetiti.

Vedela sem, da Jane sluti, da imam težave s knjigo. Kot je rekla sama, me je poznala veliko predolgo in veliko predobro, da bi spregledala moja razpoloženja. Vedela pa je tudi, da nerada govorila o svojih težavah, zato je pazila, da ni drezala vame. »Veš, prejšnji vikend sem prebrala tista poglavja, ki si mi jih poslala ...«

»Le kje najdeš čas za branje?«

»Za branje se vedno najde čas. Prebrala sem tista poglavja in sem se spraševala, ali si kdaj razmišljala, da bi vse skupaj povedala z vidika neke druge osebe ... saj veš, z vidika pripovedovalca. Kot to naredi Fitzgerald z Nickom v romanu *Veliki Gatsby*. Zdelo se mi je, da bi se nekdo zunanji lažje sprehajal po zgodbi in ti pomagal združiti vse prizore. Samo predlagam.« To je navrgla kar tako in spremenila temo pogovora, saj je nedvomno vedela, da na vse nasvete vedno odgovorim z neomajnim odporom.

Skoraj dvajset minut zatem sem se smejala njenim suhoparnim opisom užitkov v skrbi za novorojenčka, ko je njen mož Alan potisnil glavo skozi vrata spalnice.

»Saj vesta, da je spodaj zabava?« naju je vprašal z mrkim pogledom, ki bi ga vzela veliko bolj resno, če